

Istoria Ascunsă a Versetului Patruzeci – Numărul Douăzeci și Unu

Al Doilea Vaiet – Partea a Opta – Ezechiel Numărul Doi

Jeff Pippenger

2026-08-05

Ezechiel îi reprezintă pe aceia pentru care Leul din seminția lui Iuda a împlinit o lucrare de instruire, iar învățătura Sa de temelie este „poruncă peste poruncă”.

Căruia i-a zis: „Aceasta este odihna cu care puteți da odihnă celui obosit; și aceasta este înviorarea.” Totuși, ei n-au vrut să asculte. Dar cuvântul Domnului le-a fost poruncă peste poruncă, poruncă peste poruncă; rând peste rând, rând peste rând; puțin aici și puțin acolo; pentru ca să meargă, și să cadă pe spate, și să fie sfărâmați, prinși în cursă și luați. Isaia 28:12, 13.

În prezent, Leul din seminția lui Iuda deschide cartea lui Ezechiel. Ni se spune că Ezechiel este preot în al treizecilea an, fie că „treizeci” reprezintă vârsta sa simbolică de preot, fie al treizecilea an din linia profetică ce a început la Marele Jubileu al lui Iosia. Preoția finală a zilelor de pe urmă este cea a celor o sută patruzeci și patru de mii, iar vechile istorii literale prefigurează o istorie simbolică în zilele de pe urmă.

Dar voi veți fi numiți Preoții Domnului; oamenii vă vor numi Slujitorii Dumnezeului nostru; veți mânca bogățiile neamurilor și vă veți fâli cu slava lor. Isaia 61:6.

Ezechiel este un simbol al poporului lui Dumnezeu din zilele de pe urmă — istoria sacră pe care o identifică fiecare mărturie profetică. Acea istorie sacră este mișcarea îngerului al treilea, care a fost tipificată în mod deosebit de mișcarea primului înger din 1840. Mișcarea primului înger a fost îngerul alfa al celor trei îngeri, iar al treilea este îngerul omega. Prin urmare, Ezechiel este pus în corespondență cu Petru în timpul sigilării celor o sută patruzeci și patru de mii. Istoria simbolică în care sunt așezați atât Petru, cât și Ezechiel, este reprezentată ca fiind istoria Panium.

Cartea cea mică

Ezechiel ia cartea cea mică, așa cum a făcut și Ioan în Apocalipsa zece.

Dar tu, fiu al omului, ascultă ce-ți spun; nu fi răzvrătit ca acea casă răzvrătită: deschide-ți gura și mănâncă ceea ce-ți dau. Și, când m-am uitat, iată că o mână era întinsă spre mine; și, iată, în ea era un sul de carte; și l-a desfășurat înaintea mea; și era scris pe dinăuntru și pe dinafară; și în el erau scrise tânguiri, jale și vai. Mai mult, El mi-a zis: Fiul omului, mănâncă ceea ce găsești; mănâncă acest sul și du-te, vorbește casei lui Israel. Atunci mi-am deschis gura și El m-a făcut să mănânc acel sul. Și mi-a zis: Fiul omului, fă-ți pântecele să mănânce și umple-ți măruntaiele cu acest sul pe care ți-l dau. Atunci l-am mâncat; și în gura mea a fost dulce ca mierea. Ezechiel 2:8–10, 3:1–3.

În Apocalipsa 10, Ioan mănâncă cărticica, iar întregul capitol reprezintă manifestarea puterii lui Dumnezeu din 11 august 1840 până la 22 octombrie 1844.

„Îngerul care se unește în proclamarea soliei îngerului al treilea trebuie să lumineze întregul pământ cu slava sa. Aici este prevestită o lucrare de întindere mondială și de o putere nemaivăzută. Mișcarea adventă din 1840–1844 a fost o manifestare glorioasă a puterii lui Dumnezeu; solia primului înger a fost dusă la fiecare stațiune misionară din lume, iar în unele țări a existat cel mai mare interes religios care a fost văzut în vreun ținut de la Reforma secolului al șaisprezecelea încoace; însă acestea trebuie să fie întrecute de puternica mișcare de sub ultima avertizare a îngerului al treilea.” Tragedia veacurilor, 611.

Ezechiel este aliniat cu Ioan în capitolul zece din Apocalipsa, astfel încât Petru, Ioan și Ezechiel stau împreună în locul care le-a fost rânduit în timpul sigilării celor o sută patruzeci și patru de mii.

1840: እስከ 1844: ድረስ: ከ1279: ሐምሌ: 27: ጀምሮ: በጀመረው: የአንድ: መቶ: ሃምሳ: ዓመታት: ዘመን: የተነሣ: የነበረውን: የአራት: ዓመታት: ጊዜ: ይወክላል። እነዚያ: “አምስት: ወራት”: በተፈጸሙ: ጊዜ: በ1840: ነሐሴ: 11: በተጠናቀቀው: የሦስት: መቶ: ዘጠና: አንድ: ዓመታትና: አሥራ: አምስት: ቀናት: የጊዜ: ትንቢት: ጋር: ተቀላቀሉ፤ ከዚያም: እስከ 1844: ጥቅምት: 22: ድረስ: የእግዚአብሔር: ኃይል: ክብር: መገለጥ: ተገለጠ። ከዚያ: በኋላ: የትንቢታዊ: ጊዜ: አፈጻጸም: ቆመ።

Și a jurat pe Cel ce este viu în vecii vecilor, care a creat cerul și cele ce sunt în el, pământul și cele ce sunt pe el, marea și cele ce sunt în ea, că nu va mai fi timp. Apocalipsa 10:6.

Timpul profetic și-a încetat valabilitatea ca aplicare a profeției la 22 octombrie 1844. Ezechiel, Petru și Ioan reprezintă fiecare fecioarele înțelepte ale lui Dumnezeu din mișcarea primului și celui de-al doilea înger, precum și din mișcarea celui de-al treilea înger.

Viziuni

Primele „unsprezece” capitole ale lui Ezechiel prezintă o serie de „viziuni”, așa cum este arătat în versetul întâi al capitolului unu.

Atunci s-a întâmplat că, în al treizecilea an, în luna a patra, în ziua a cincea a lunii, pe când eram între cei duși în robie lângă râul Chebar, cerurile s-au deschis și am văzut vedenii dumnezeiești. Ezechiel 1:1.

„Viziunile” din primele unsprezece capitole au fost date mai întâi în capitolul unu, lângă râul Chebar, apoi au fost dezvoltate în viziunea din capitolul trei, de pe „câmpie”, iar apoi din nou în viziunea din capitolul opt, la Ierusalim. Cele trei locuri — râul Chebar, câmpia și Ierusalimul — reprezintă trei viziuni care, împreună, alcătuiesc o singură viziune, și anume „viziunile” din versetul unu și din primele „unsprezece” capitole.

Anul jubiliar

A lua în considerare al treizecilea an ca fiind al treizecilea an al ciclului Jubileului care a început la vestitul Paște al lui Iosia și care apoi s-a încheiat la 22 octombrie este lesne de susținut, căci aceea anumită linie a istoriei sacre este înfățișată distinct, linie peste linie, prin mai mult de un martor. De

pildă, Paștele reprezintă sărbătorile de primăvară, iar ziua ispășirii reprezintă sărbătorile de toamnă. Prin urmare, Leviticul douăzeci și trei este aliniat cu ciclul Jubileului care a început cu Iosia. Există și alte linii care se aliniază cu istoria reprezentată de împăratul Iosia până la 22 octombrie 573 î.Hr. Împlinirea istorică, la 22 octombrie 573 î.Hr., a unui an de Jubileu este susținută de istorici.

Cronologii consideră, în general, potrivită plasarea Zilei Ispășirii la 22 octombrie 573 î.Hr., iar Marele Paște al lui Iosia, în 622 î.Hr., este, de asemenea, o dată acceptată de acei cronologi biblici. Paștele, simbol al sărbătorilor de primăvară, a inaugurat un ciclu jubiliar de patruzeci și nouă de ani, care s-a încheiat la simbolul sărbătorilor de toamnă, în Ziua Ispășirii. Cele șapte săptămâni de ani care alcătuiau patruzeci și nouă de ani erau simbolurile Sabatului țării.

„Pe fiecare pagină, fie că este vorba de istorie, de precept sau de profeție, Scripturile Vechiului Testament sunt iradiate de slava Fiului lui Dumnezeu. În măsura în care a fost de instituire divină, întregul sistem al iudaismului a fost o profeție concentrată a Evangheliei. Despre Hristos „toți prorocii mărturisesc”. Faptele Apostolilor 10:43. De la făgăduința dată lui Adam, de-a lungul liniei patriarhale și a economiei legii, lumina glorioasă a cerului a făcut lămurite urmele pașilor Răscumpărătorului. Văzătorii au contemplat Steaua Betleemului, pe Șilo care avea să vină, pe măsură ce lucrurile viitoare se desfășurau înaintea lor într-o procesiune tainică. În fiecare jertfă era arătată moartea lui Hristos. Din fiecare nor de tămâie se înălța neprihănirea Sa. Prin fiecare trâmbiță a jubileului era făcut să răsună Numele Său. În înfricoșătoarea taină a Locului Preasfânt locuia slava Sa.” Hristos, Lumina lumii, 211.

Șaptesprezece

མེད་ཀྱི་མེ་མུ་ལེ་མེ་བཞིན་བྱ་ལྷང་བའི་སྐབས་ལྷ་573 BC ལས་ལོ་བཅུ་བཞི་ལྷན་ལ་ཕ་བེ་ལོན་བྱ་ཁྲིད་ཟེན་ཡོད། ཡིན་པ་འདི་ལོ་རྒྱུས་པ་ཚྭ་622 མའི་ཡོ་མེ་ལེ་ནས་573 མའི་ལྷ་10 ཚེས་22 བར་གྱི་ཆ་བེ་ལེ་ཡི་འཁོར་ཚུལ་དེ་ཆ་བེ་ལེ་ཟེངས་17 བར་ངོས་འཛིན་གྱི་དུ། ར་མེ་ཡི་དམག་འཐབ་ནས་པ་ནི་ལྷན་གྱི་དམག་འཐབ་བར་དུས་ལྷན་ལོ་བཅུ་བདུན་ཡིན། བཏོ་ལེ་མེ་ནི་ར་མེ་ཡི་དམག་འཐབ་གྱི་རྒྱལ་ཁ་ཐོབ་མཁན་ཡིན་ལ། ཁོང་ནི་ལྷོ་ཕྱོགས་གྱི་རྒྱལ་པོར་ལོ་བཅུ་བདུན་རིང་བཅོན་སྤོང་བྱས། མེ་ལན་གྱི་བཀའ་ཁྲིམས་ནས་ཀོན་ལྷན་ཏིན་གྱིས་330 ལོར་རང་གི་མངའ་ཁོངས་དབྱེ་བའི་བར་དུས་ལྷན་ལོ་བཅུ་བདུན་ཡིན། ཆ་བེ་ལེ་ཟེངས་17 བའི་འཁོར་ཚུལ་ནང་། ལྷས་ལེ་མེ་ནི་བྱ་ཁྲིད་ནི་ཙམ་གྱིས་བཅོམ།

Căci fiii lui Israel vor rămâne multe zile fără rege, fără căpetenie, fără jertfă, fără stâlp sacru, fără efod și fără terafimi; după aceea, fiii lui Israel se vor întoarce și-L vor căuta pe Domnul Dumnezeu lor și pe David, regele lor; și se vor teme de Domnul și de bunătatea Lui în zilele de pe urmă. Osea 3:4, 5.

Osea abordează un subiect care are o legătură directă cu robia lui Zedechia, deși el reprezintă și începutul robiei pentru regatul de nord în 723 î.Hr. Motivul pentru care pasajul lui Osea se leagă de mărturia lui Ezechiel ține de lepădarea lui Dumnezeu atunci când Israel a stăruit să aibă un împărat omenesc. Dorința lui Israel de a fi condus de un împărat omenesc, mai degrabă decât de un Împărat divin, este reprezentată ca „mândria puterii tale” în judecata de „șapte ori” din Leviticul 26.

Și dacă nici după toate acestea nu veți asculta de Mine, atunci vă voi pedepsi de șapte ori mai mult pentru păcatele voastre. Și voi frânge mândria puterii voastre; și voi face cerul vostru ca fierul, iar pământul vostru ca arama. Leviticul 26:18, 19.

„Mândria puterii voastre” reprezintă dorința lui Israel de a fi asemenea lumii și de a avea propriul său împărat. Înălțarea împăratului din împărăția de nord în 723 î.Hr., iar apoi captivitatea

împăratului Zedechia al împărăției de sud în 586 î.Hr., reprezintă frângerea „mândriei” Israelului antic, iar mândria merge înaintea căderii. În profeția biblică, o „putere” este un împărat sau o împărăție, iar mândria lui Israel de a-și asigura un împărat omenesc marchează respingerea teocrației și a Împăratului divin.

Și s-a întâmplat că, atunci când Samuel a îmbătrânit, a pus pe fiii săi judecători peste Israel. Numele întâiului său născut era Ioel, iar numele celui de-al doilea, Abia; ei erau judecători în Beer-Șeba. Dar fiii lui nu umblau în căile lui, ci se abăteau după câștig necinstit, luau mită și perverteau judecata. Atunci toți bătrânii lui Israel s-au adunat și au venit la Samuel, la Rama, și i-au zis: „Iată, tu ai îmbătrânit, iar fiii tăi nu umblă în căile tale; acum pune peste noi un împărat care să ne judece, ca toate neamurile.” Dar lucrul acesta a displicut lui Samuel, când au zis: „Dă-ne un împărat care să ne judece.” Și Samuel s-a rugat Domnului. Iar Domnul i-a zis lui Samuel: „Ascultă glasul poporului în tot ce-ți spun; căci nu pe tine te-au lepădat, ci pe Mine M-au lepădat, ca să nu domnesc peste ei. După toate faptele pe care le-au făcut din ziua când i-am scos din Egipt și până în ziua aceasta, prin care M-au părăsit și au slujit altor dumnezei, tot așa îți fac și ție. Acum dar, ascultă-le glasul; totuși, avertizează-i în chip solemn și arată-le care va fi dreptul împăratului care va domni peste ei.” 1 Samuel 8:1–9.

Trebuie observat că, în acel moment, Israel L-a respins nu numai pe Dumnezeu ca împărat al lor, ci și Spiritul Profeției, așa cum era reprezentat de Samuel, căci se spune: „m-au părăsit și au slujit altor dumnezei; tot astfel îți fac și ție.”

„Satana este... în mod neîncetat împingând în față contrafacerea — pentru a-i abate de la adevăr. Chiar ultima amăgire a Satanei va fi să facă fără efect mărturia Duhului lui Dumnezeu. «Unde nu este nicio vedenie, poporul pierе» (Proverbe 29:18). Satana va lucra cu iscusință, în diferite feluri și prin diferite instrumente, pentru a zdruncina încrederea rămășiței poporului lui Dumnezeu în mărturia adevărată.”

„Va exista o ură aprinsă împotriva Mărturiilor, care este satanică. Lucrările lui Satana vor avea ca scop să zdruncine credința bisericilor în ele, din acest motiv: Satana nu poate avea o cale atât de liberă pentru a-și introduce amăgirile și a lega sufletele în rătăcirile sale dacă avertizările, muștrările și sfaturile Duhului lui Dumnezeu sunt luate în seamă.” Selected Messages, cartea 1, 48.

Înșelăciunea finală pentru teocrația vechiului Israel a fost o respingere nu numai a lui Dumnezeu, ci și a Spiritului Profeției. Acea respingere din 1097 î.Hr. prefigurează înșelăciunea finală a adventismului de ziua a șaptea laodicean din 1863. „Cele șapte vremi” din Leviticul douăzeci și șase sunt Cuvântul lui Dumnezeu, iar Spiritul Profeției afirmă despre „cele șapte vremi” că „nu trebuie să fie schimbate”.

„Am văzut că diagrama din 1843 a fost călăuzită de mâna Domnului și că nu trebuia să fie schimbată; că cifrele erau așa cum le voia El; că mâna Sa era deasupra și a ascuns o greșală în unele dintre cifre, astfel încât nimeni nu a putut s-o vadă, până când mâna Sa a fost îndepărtată.” Early Writings, 74.

Duhul Profeției a aprobat în mod evident „cele șapte vremi”, iar aprobarea ei a fost un avertisment de a nu se schimba cifrele de pe hartă, din care „cele șapte vremi” constituie coloana centrală și colțul din dreapta sus. Odată cu harta contrafăcută a lui Uriah Smith din 1863, respingerea progresivă a adevărilor fundamentale, preînchipuită de Israelul antic în respingerea lor față de Dumnezeu, iar Duhul Profeției a identificat răzvrătirea din 1863. Data răzvrătirii din 1863 se aliniaza cu linia profetică prezentată în cartea lui Ezechiel. În acea linie a istoriei, concluzia a fost distrugerea Ierusalimului, care prefigura legea duminicală. Perioada 1863 până la legea duminicală care urmează să vină în curând a fost prefigurată de istoria împăratului Saul, din 1097 î.Hr., până la Zedechia, în 586 î.Hr.

સદિકયાહને ઇ.સ.પૂર્વે 573ના યુબલિથી ચૌદ વર્ષ પહેલાં બેબલોનમાં બંધક બનાવી લઈ જવામાં આવ્યો હતો. સત્તરમો યુબલિ ચક્ર ઇ.સ.પૂર્વે 622માં શરૂ થયો, અને ત્રીસમું વર્ષ આવે ત્યારે ઇઝકયિલને ઇ.સ.પૂર્વે 591માં યાજક તરીકે રજૂ કરવામાં આવે છે; ત્યારબાદ પાંચ વર્ષ પછી યેરૂશાલેમ ઇ.સ.પૂર્વે 586માં નષ્ટ થયું. તે વર્ષના એ જ દવિસે નષ્ટ થયું હતું, જેમ તે બીજી વાર ઇ.સ. 70માં ટાઇટસ દ્વારા નષ્ટ કરવામાં આવ્યું હતું. ઇઝકયિલ અધ્યાય એકનું પ્રથમ વચન યેરૂશાલેમના વનિશથી પાંચ વર્ષ પહેલાંનું છે અને અધ્યાય ચાલીસના મંદરિ-દર્શનથી ઓગણીસ વર્ષ પહેલાંનું છે.

În al douăzeci și cincilea an al robiei noastre, la începutul anului, în ziua a zecea a lunii, în al patrusprezecelea an după ce cetatea fusese lovită, chiar în ziua aceea mâna Domnului a fost peste mine și m-a dus acolo. Ezechiel 40:1.

Pentru neascultarea față de legământul Sabatului țării, Dumnezeu a arătat că „de șapte ori” avea să fie blestemul pentru neascultarea față de anul al șaptelea, care este Sabatul țării. „Timp” înseamnă un an, iar un „an” este de trei sute șaiszeci de zile, iar de șapte ori trei sute șaiszeci înseamnă două mii cinci sute douăzeci de ani. Este posibil ca milleriții să nu fi folosit expresia „cei două mii cinci sute douăzeci”, însă ambele lor hărți sacre identificau numeric cei două mii cinci sute douăzeci de ani.

Proclamarea blestemului celor șapte vremi asupra atât a împărăției de nord a lui Israel, cât și a împărăției de sud a lui Iuda, a constituit prima înțelegere a lui William Miller sau, dacă vreți să spuneți astfel, înțelegerea „fundamentală”, ori s-ar putea chiar spune înțelegerea „alfa”. În 1863, biserica laodiceană adventistă de ziua a șaptea a respins înțelegerea fundamentală a descoperirilor lui Miller; „descoperiri” care reprezentau întreaga temelie a mișcării millerite. Inspirația a avertizat în mod direct că aceasta s-ar putea întâmpla, și s-a întâmplat, și s-a întâmplat cu mult timp în urmă.

Fundamentul templului care a fost reclădit după robia din Babilon a fost încheiat în timpul istoriei primului decret și înainte de al doilea decret. Templul a fost pe deplin zidit în istoria celui de-al doilea decret. În al treilea decret, suveranitatea națională a fost restaurată Israelului antic literal. William Miller l-a reprezentat pe primul înger care a sosit în 1798 și a fost împuternicit la 11 august 1840. Al doilea înger a sosit după ce au fost puse temeliile, așa cum este reprezentat prin diagrama din 1843, care a fost publicată în mai 1842. La prima dezamăgire din 1844, dezamăgirea alfa din 1844, au sosit al doilea înger și, de asemenea, timpul de zăbovire din parabola fecioarelor, iar când solia celui de-al doilea înger a fost împuternicită la adunarea de tabără de la Exeter, templul a fost terminat. Apoi, la marea, sau omega, dezamăgire din 1844, Solul Legământului a

venit deodată la templul Său, în împlinirea celor două mii trei sute de ani care au început la al treilea decret și s-au încheiat la sosirea celui de-al treilea înger.

Iosia înseamnă „temelia lui Dumnezeu”. Fie că este vorba despre regele Iosia sau despre Iosia Litch, amândoi sunt simboluri ale temeliei, astfel cum este reprezentată în istoria primului decret și astfel cum este reprezentată prin sărbătorile de primăvară prezentate în primele douăzeci și două de versete din Leviticul douăzeci și trei. Temelia, sărbătorile de primăvară și primul decret sunt toate simboluri ale anului 1840 și ale înfăptuirii primului înger. 22 octombrie 573 î.Hr., așa cum este prezentat în Ezechiel capitolul patruzeci, versetul unu, este un simbol al datei de 22 octombrie 1844 și al deschiderii judecății morților și, de asemenea, un simbol al datei de 11 septembrie 2001, la deschiderea judecății celor vii. Oricine a urmărit aceste articole ar trebui să cunoască aplicațiile pe care le folosesc.

Ezechiel este un simbol în cadrul istoriei profetice reprezentate în scrierile sale. Ezechiel este prezent atunci când cei douăzeci și cinci de bărbați se închină soarelui la sfârșitul capitolului opt. El a fost, de asemenea, acolo în capitolele următoare, când „sigilarea urmată de măcelărire” este adusă asupra Ierusalimului, pe care Ellen White îl identifică drept Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea. În primele unsprezece capitole, Ezechiel este adus în sanctuarul ceresc pentru a primi instrucțiunile sale, după cum au fost chemați să facă și milleriții în 1844 și după cum această mișcare este acum chemată să facă.

Astfel, Ezechiel vă este un semn: după tot ce a făcut el, așa veți face și voi; iar când aceasta se va întâmpla, veți cunoaște că Eu sunt Domnul Dumnezeu. Ezechiel 24:24.

Când Aceasta Va Veni

Când ajungem în punctul din zilele de pe urmă în care lucrurile pe care le-a ilustrat Ezechiel se repetă în poporul lui Dumnezeu, atunci am ajuns la semnul lui Ezechiel. Când știți că Ezechiel îi reprezintă pe cei o sută patruzeci și patru de mii și o știți la un asemenea nivel de credință și înțelegere, încât posedați așteptarea sfîșită că tot ceea ce a ilustrat Ezechiel în scrierile sale tipifică o succesiune sacră de evenimente în zilele de pe urmă, care îi implică pe cei o sută patruzeci și patru de mii — când știți aceasta, atunci „veți ști” că „Domnul” este „Dumnezeu.”

Vom continua aceste gânduri în articolul următor.